

РЕШЕНИЕ

№ 18998

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3094** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.чл. 208–228 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи.

С касационна жалба юриконсулт – пълномощник на Н. П. М. - полицейски орган при 01 Районно управление – СДВР, издал Заповед за задържане на лице, рег. № 2253з-1005/29.07.2025 г. е оспорил РЕШЕНИЕ без номер, от 13.01.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 112 -^{ти} състав, постановено по НАХД № 1310/2025 г. С решението е отменена цитираната по – горе заповед, с която, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е задържан за срок до 24 часа Г. А. Г..

Касаторът не се явява и не е представляван от упълномощения юриконсулт. С жалбата се твърди неправилност на въззивното съдебно решение, като е заявено и желание за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Ответникът, с отговор на касационна жалба и чрез упълномощен адвокат оспорва същата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на

решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Предмет на съдебен контрол пред СРС е била Заповед за задържане на лице, рег. № 225зз-1005/29.07.2025 г., издадена от полицейски орган при 01 РУ - СДВР, с която, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в 02 часа на същата дата е задържан в помещение за временно задържане, за срок до 24 часа Г. А. Г.. В заповедта, като фактическо основание за задържането е посочено: „убийство чл. 144, ал. 3, т. 1 от НК“. Заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице. За удостоверяване на конкретните фактически причини за задържането ответникът е представил пред районния съд доказателства, сред които и такива по ДП № 225 ЗМк 1328/2025 г., по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. № 26239/2025 г., по описа на СРП: постановление на прокурор от СРП, във връзка с образувано на 28.07.2025 г., на основание чл. 212, ал. 2 НПК бързо производство за престъпление по чл. 144, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1 НК; докладни записки на полицейски органи от 01 РУ – СДВР, относно получен сигнал за извършено престъпление от общ характер; протоколи за разпит на свидетели; протокол за разпознаване по фотоалбум.

Въззивният съд е възприел следната фактическа обстановка: на 28.07.2025 г. възникнал спор между М. В. и С. К., по повод място за паркиране; след първоначална размяна на реплики В. се обадила на съпруга си И. В., който я посъветвал да се прибере в дома им; И. В. се качил до седмия етаж на жилищния блок, до жилището на С. К., като двамата си разменили удари; впоследствие К. взел нож и тръгнал със закани към В., които се отдалечил; след обаждане на тел. 112 В. се обадил на свои приятели - свидетелите В. Е. и А. Я.; от своя страна С. К. също се обадил на свои приятели; след като пред блока вече били пристигнали Е. и Я., пристигнали и два автомобила, от които слезли няколко човека, между които жалбоподателят Г. Г.; С. К. също слязъл пред блока, като със себе си носил дървен предмет, приличащ на крак от маса; в момента, в който пристигнали двата автомобила, излезлите мъже и жени от тях се втурнали да нападат И. В., М. В., както и свидетелите Е. и Я.; с лютив спрей неустановен мъж измежду Е., Я. и В. напръскал нападателите, но Г. Г. извадил законно притежавано газово оръжие (пистолет) и го насочил встрани от компанията на В.; Г. бил задържан, след като пристигналите на място полицаи приели, че е осъществил закана с убийство.

За да отмени заповедта за задържане съставът на СРС, с позоваване на Решение № 4928/27.04.2020 г. на ЕСПЧ, по дело № 18/2020 г. приел, че: същата е издадена в нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, понеже не съдържа конкретни фактически обстоятелства, въз основа на които е достигнато до предположение за авторство на престъплението. Съдът дори изложил мотиви за това, че: „изобщо не може да се говори за доказано престъпление по чл. 144, ал. 3 НК; действията на Г. били несъставомерни от субективна страна, защото идеята на използването на оръжието не е била нападени или закана, а възпиране“. В този ред на мисли Съдът е обсъдил по същество и, защо „не може да се говори за неизбежна отбрана“.

Касационната жалба е основателна, а решението на СРС е неправилно и подлежи на отмяна.

За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР специалният закон ЗМВР (чл. 72, ал. 1) овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Липсва изрично законово изискване, в заповедта за задържане да се сочат подробни данни (информация за получен сигнал, конкретно фактическо основание за задържане и пр.) Преценката за задържането е субективна, но за установяване впоследствие, на законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже,

че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи основателно предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение според касационния съд за случая е изпълнено, с оглед наличните по приложеното ДП материали.

Според първия диспозитив от цитираното решение на СЕС, по дело № С-608/21 г. чл. 6, § 2 от Директива 2012/2013 „допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото“. За процесния случай не може да бъде прието, че Г. А. Г. не е бил наясно с основанието за задържането му, посочено изрично в заповедта, предвид обстоятелството, че по време на скандала (признато и от районния съд) е извадил пистолет, макар газов и законно притежаван. След задържането му било образувано и цитираното досъдебно производство, във връзка с което е бил обвинен.

Уважаването на касационната жалба обуславя присъждане в полза на касатора юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя, на основание чл. 143, ал. 3, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лева.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ, вр. чл. 222, ал. 1 АПК Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ без номер, от 13.01.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 112^{-ти} състав, постановено по НАХД № 1310/2025 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА издадената от полицейски орган при 01 Районно управление – СДВР Заповед за задържане на лице, рег. № 225зз-1005/29.07.2025 г.

ОСЪЖДА Г. А. Г. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102, 26 евро (стои две евро, и 26 цента).

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: